

Šy-li špěwał,
Bilnje džělat,
Štrowja cze
Ššwójbnj statoť,
A twój šwjatoť
Šradny je.

Sa staw špróžny
Napoř móžny
Lubošć ma;
Bóh pať šwěrnj
Pšes spať měrnj
Čzerštwošć da.

Njech ty špěwa, š,
Ššwěrnje džělatš
Wšědne dnj;
Džeň pať šwjatj,
Duški dath,
Wotpocžń ty.

S njebeš mana
Njech czi šhmana
Žiwnošč je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wotšew cze!

F.

Šerhske njeđželske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knižicziščerńi w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu pšedpłatu 40 np. dostacž.

1. njeđžela adventa.

1. Tim. 1, 15.

Prěni advent — šapocžatk noweho žyrkwineho lěta. Štare žyrkwine lěto je wot naš šchło. Š kłutnymi šynkami šwjedženja šemrjetnych je naš dopomniło na šachodnošč wšeho šemškeho, je naš hiščće na wšěch našchich lubnych dopomniło, kotšiz šu šo w šandžentym lěcze wot naš džělili. Wny štejimy pšchi brjošy noweho hnadneho czaša. Šdžž šmy šandženu njeđželu je šylšojtmaj woczomaj wróczjo hladali, dženska i wješelej nadžiju do pšchichoda hladamy. Adventski czaš chze nam nalěcze pščinješć do cžemneho šmškeho czaša; wón chze nam njebeška dele pščinješć na našču kłudu šemju; wón chze prjednběžet hycž wješełeho, hnadneho, hnadnybohateho hodowneho czaša. Duž šo šrudne kłěrłušče pšcheměnjeja do wyškaznych kłěrłušchow. Adventski czaš je wješeły czaš. A cžehodla? „Kłyrštuf Ješuf je pšchischol do šwěta, hrěšnikow šbóžnych cžinicž!“ Dwělujecze wy na wješełym kłowje adventa? Šak njeprawo! „To je šawěščće wěrnó!“ Štwjerdžicze šwoje wutrobny pšchecžiwó temu kłowu? Šak hrěščne! To je jara doštojne kłowó! — Wěricze do teho kłowa? Wny derje cžinicze. Pšchetož wone je ša wšchitke pokutne a wěrjaze wutrobny „šbóžnychcžinjaze kłowó.“

Prěnje kłowó w nowym žyrkwinyym lěcze:
Kłyrštuf Ješuf je do šwěta pšchischol,
hrěšnikow šbóžnych cžinicž.

1. Šklyščće to, wy dwělomazy: to je wěrne kłowó!
2. Šklyščće to, wy štwjerdženi: to je jara doštojne kłowó!
3. Šklyščće to, wy wěrjazy: to je šbóžnych cžinjaze kłowó!

1. Adventski czaš chze naš najprjedy dopomnicž na Kłyrštufowe pšchindženje w šandženošči, na jeho narod w Betlehemje. Wo tym Pawol rěczi w tym kłowje Božim. W šwjatocžnej rěczi naložuje to mjeno: Kłyrštuf Ješuf. Kłyrštuf je tón se šwjatym Duchom žalbowany. Ješuf — tón Šbóžnik je pšchischol hrěšnikow šbóžnych cžinicž. Š wotkal je pšchischol? Š njebeš dele, hdyž běšče jene i Wótzom. Šdže je pšchischol? Do šwěta, do doła žalošće. Š cžemu? Hrěšnikow wumóž a se šwěta polneho hrěcha nuts dowješć do njebešow polnych šbóžnoščće. To pať dwělomarjo praja: Šak je to móžno? Šim štupi Pawol napšchecžiwó i tym kłowom: To je šawěščće wěrnó. Šak rěczi wón, kiz běšče tež něhdy na Kłyrštufowym bójškim póšłanštwje dwělomať, ale kiz běšče pšes Božu hnadu k póšnacžu pšchischol. Šchtož běšče jemu prjedy kamjeň pohóřčenja byl, bu jemu nětko škala šaloženja, na kotrejž chze žiwj hycž a wumrjecž. Ša tule wěrnošć je hotowy, šwoju krej pšchecž. Šwangelijon — kłowó wěrnošće! Njeje jo Bóh šjewit wot najštaršchich czašow hač na czaš profetow, na kotrychž wěšččenja adventski šchtom dopomnja? Njeje Kłyrštuf, w kotrehož ercže žane jebanje namaťane njeje, jo šam wobtrucžit? Njemobšwědcza to žyła historija kšchescžijanšceje žyrkwje, kotraž je roškla se žonopoweho

fornješča, so je ta wučba wot Boha a niz wot człowje-
kow? Njewobšwědca to snutkowne nashonjenje tych
tykazow, kiž su pola Ahrystuša mēr a pokoj namakali?
Bohanjo šebi njerofomne bajki baja; Židza su wo pol
wěrnošći stejo woštali. Wty kšheščizienjo pať mamy polnu
i Boha porodžemu wěrnošč. Duž budžmy žyli kšhe-
ščizienjo, kiž wěrmy kłowu wěrnošč. Prěnje kłowo
w nowym žyrtwinym lěče — je wěrne kłowo.

2. Chzešch dale dwělować? A šnano pschěstupić
i stwjerdženym, kiž ewangelijon wot Ahrystuša hidža?
Kunje najwješelscha wschittich powjesczow je šo bohuzel
pschezo wot stwjerdženych wutrobom saczišča, saczišča wot
Farisejškich a Saduzejškich, wot Židow a pohanow. Hdžez
póšli Ahrystuškowi kšchiz postajichu, šo wichorn czertowšeho
hidženja šbėhnychu. Tu šo dopjelni kłowo mištra:
„Šsu-li mje pschěščěhali, dha budža tež waš pschěščěhacž.“
Tež powjescze i našich mišionškich šašndlenjow pschezo
i nowa wobšwědca, kať adventška powjescz w pohanskim
šwěče stwjerdžene wutrobny nadenđze. Najbóle je wob-
žarowacž, so je šamo wjele kšheščizianam ewangelij pohorišch
a hlupošč. Ššamo czi, kiž wot mlodoščze žohnowanje
ewangelija wužiwaju — šamo czi šazpivaju ewangelij.
Kať štejšch ty i Šbóžnikow hrěšnikow? Ššlyšch, šchtož
šawoť praji, tež něhdy stwjerdženeje, nětko pať wobrocze-
neje wutrobny: To je jara dostojne kłowo, dostojne je
rad pschijecž. Pschecziwo tajtemu dostojnemu kłowu dyrbi
šo wschitte hidženje minyč. Duž wšmi jo rad horje!
Wšmi jo horje jako nutry kemscher w Božim domje;
wšmi jo horje jako pilny cžitar w bibliji a wopokasuj
potom w kłowje a škutku, so šu jo horje wšak. Tať je
kłowo wo lubym Šbóžniku hrěšnikow najrjeńšchi postrow
pschi wrotach noweho žyrtwineho lěta. Š prawom wo
wschě wutrobny kłapa. Ššlyšcže: wono je jara
dostojne kłowo.“

3. Ahrystuš Jesuš je do šwěta pschischol, hrěšnikow šbóžnych cžinicž. Šchto chžyk tať hordy
byč a prajicž: „Ša nješym hrěšnik.“ Šawoť šam
wusnawa, mješ kotrymž ja tón prěni šym. Šeho boli
dopomnjecze na tón cžak, hdyž bėšche pschěščěhar Ahrystu-
šow. Ale w šacžowanju šwojeje winy šo cžim nutryšcho
pschima wěrneho, jara dostojneho, wobšbožazeho kłowa
wo Šbóžniku wschittich hrěšnikow. Toľe kłowo dawa
jemu mēr do wobcžezeneje wutrobny. Tež druhim
japoschtoľam bėšche kłowo wo Šbóžniku hrěšnikow
šbóžne kłowo. Šesušowe mjeno — wšchemjazyň balsam
ša wschitte rany. Tať nječ je tež tebi šbóžne kłowo.
Šane kłowo šo temu kłowu njeruna. Wono tebi wěšte
wumóženje w hrěšnym hubjenštwje pokasuje; pschetož to
je móž Boža, šbóžnych cžinicž wschittich, kiž na to wěrja.
Duž džerž jo w pokutnej a wěrjazej wutrobje twjerdže
psches žyle žyrtwine lěto, psches žyle žiwjenje. Pschi-
powjedaj jo w šwojim domje. A hdyž dyrbišch jeho dla
w našim cžaku wušmėščenje šnjescž, budž wješely a
štrošchny. To je cžescž ša wojata, hdyž budže šranjenty
w bitwje, w kłuzbje šwojeho krala. Škšheščiziana pycha
je kšchiz teho šnjesa. Ššy-li pať šwěrnny woštal hacž do
šmjercze, potom tež Ahrystuš junu i tebi pschindže w po-
šlednej hodžiny a tebi šbóžny kónž wobradži. Ša šwoju
hnadnu ruku tebe powjedže se šwěta do šwojeho njebe-
šeho kraleštw, kotrež je něhdy pschischedšchi do teho šwěta
wopušcžik w lubošći i tebi. Ššlyšch prěnje kłowo
w nowym žyrtwinym lěče: Ahrystuš Jesuš je do

šwěta pschischol, hrěšnikow šbóžnych cžinicž. To
je wěrne kłowo, duž precž se wschěm dwělowanjom!
To je jara dostojne kłowo, duž precž se wschěj
štwjerdženošču wutrobom! To je šbóžnych cžinjaze
kłowo; duž nuts do praweje wěry! Šamjen.

+ Byrkwine lěto.

Dženša špocžina kšheščizianška žyrtwe šwoje nowe lěto. Duž
štejmy šašo pschi tym počatku, na kotrymž šo njebeške kraleštw
twarješche; pschi žedžiwym wocžakowanju na Šbóžnika šwěta,
kotryž dyrbi jako našch wumóžnik se šwojeje hnadu do našcheje
nusy a šhudoby pschincž. Wutroba šo nam i horzym džatom
hori, so je wón hacž dotal i wulkej miľošču našchich dušchow šbože
pytať a naš i njewuprajnej šcžerpliwošču nošyl. Š šradujmy šo,
šo chze naš wón i nowa we wschěch šjewjenjach šwojeje hnadny
wopytowacž jako profeta, možny we kłowach a škutkach, jako
wyschšchi měšchnik i cžernjowej kónu a je kšchizom, jako kralowški do-
bnywať nad hrěchom, šmjercžu a cžertom. Šaj, wón chze i nam
pschithadžowacž jako pscheczel našchich dušchow, jako našch pomoz-
nik a šmilny Šbóžnik. Šeho dla šo našcha kšheščizianška žyrtwe
teho woštajicž njemóže, so njeby wschutule hnadu Šesušoweho
pschithadžanja i nam pschezo šašo pschipowjedala a i modlitwami,
i šhwalobnyimi šhėrlušchemi džatomnje cžescžila. Tón šwjaty po-
ryad pať, w kotrymž wona to cžini, mjenujemy žyrtwine lěto,
a je wón šlědowazyň:

I. Šodowny rócžny wotdžěl.

Jesuš Ahrystuš, našch profeta.

- 1) Adventški cžak: Profeta chze pschincž.
Š temu šluscheju 4 adventške njedžele.
- 2) Šodowny šwjedžen: Profeta je pschischol.
Š temu šluscheju 1., 2. a 3. džěn hodow, njedžela po
hodžoch, nowe lěto a njedžela po nowym lěče.
- 3) Čžak šjewjenja: Profeta šo wšjewja.
Š temu šluscheju šwjedžen tšjoch kralow a 6 njedželow
po tšjoch kralach.

II. Šutrowny rócžny wotdžěl.

Jesuš Ahrystuš, našch wyschšchi měšchnik.

- 1) Šóštny cžak se šwojim pschihotowanjom: Ahrystuš
šo jako wyschšchi měšchnik wopokasuje.
Š temu šluschatej njedželi Šeptuagesima a Šexagesima
jako pschihotowanškej njedželi na šóštny cžak, potom
njedžela psched šóštnym cžakom, 6 šóštnych njedželow,
šeleny šchtwórtk a cžichi pjatť.
- 2) Šutrowny šwjedžen: Ahrystuš šo jako prawy wysch-
šchi měšchnik wobtwjerdža.
Š temu šluscheju 1., 2. a 3. džěn jutrow.
- 3) Wješely abo jubilejški cžak: Ahrystuš šo jako i do-
bnyčom kónowanym wyschšchi měšchnik wot wučžobnikow
póšnawa a i radošču pschijima.
Š temu šluscheju mlode jutry a šlědowaze 4 njedžele.

III. Šswjatkowny rócžny wotdžěl.

Jesuš Ahrystuš, našch kral.

- 1) Čžak wocžakowanja: Kral šyda šo na trón šwojeje
majestošče a šo wocžakuje.
Š temu šluschatej Bože špěče a njedžela do šwjatkow.
- 2) Šswjatkowny šwjedžen: Kral šwoje kralowške
kłowo dopjelnja, šcžele kralowški dar šwjateho Duča
a šaloža kraleštw noweho šakonja.
Š temu šluscheju 1., 2. a 3. džěn šwjatkow.

- 3) Čaš kwjateje Božeje Trojizy: Kral wufonja we kwjaty Duchu swoju kralowstu móz a hnadu
- a) psches hnadne pomozne wězy (šlowo a sakramentaj).
K temu šluščatej kwjedžen kwjateje Trojizy a
1. njedzela po kwjatej Trojizy;
- b) w hnadnych štutkach (powołanju a šhromadženju, roškwěcženju, wuškwecženju a šdzerženju pschi nim w prawěryje).
K temu šluščej wšhitke njedzele po kwjatej Trojizy wot drugeje hač do pošlednjeje.

F.

Na kwjaty advent.

(Gerof.)

Sa klapam tu, mój luby čłowjecze,
Na tutón kwjaty čaš.
Ach, šbóžny je, kiž pastr'ja sejnaje
A wotewri jom' šaš'.
Sa wjeczerjal bych rady š tobu
A hnadu tebi džělil šovu:
Šlej, žyke njebjeka či wotantnu:
Sa klapam tu!

Sa klapam tu! ach, wonka šyma je
Nětk w čašku mjersnjenja;
Šsněh lěhy, hona pschifrywje
A wšhitko šawodža.
Ach, wutrobny šu lód tež tudny —
Sa klapam podarmo wšchał druhdy.
Šdže dušche šu, kiž šnješa šapšchimnu?
Sa klapam tu!

Sa klapam tu! Šdy by do woblicza
Ty mojom' pohladał.
A wuhladał wšchě moje šranjenja,
Mje njeby šastorczał.
Sa teby š wutrobu šym žadał
A dolho pntajo čze hladał;
Šlej, š hory Golgatha ja š tebi du:
Sa klapam tu!

Sa klapam tu! Šdyž wjeczor bliži šo
A wšhitko woczichnje;
Šdyž hwěšdy počnu blyščezic' šo
A šemja šadrěmnje;
Šlej, w tajkich čzichich, kwjatyh šhwilach
Še něotry žno w šwojich čzwilach,
Kaž Mikodemuš, pschischoł š dobytku:
Sa klapam tu!

Sa klapam tu! Bych rad čze žohnował;
Wšmi moje šbože ty!
Bych tebi, kaž Zachejeje, wješ'le dał,
Džěl dobry Marijny!
Kaž wuczomnikam junu podach
Měr šlódki a jim hrěchi wodach,
Tak čzu tež šchewicz' twoju wutrobu:
Sa klapam tu!

Sa klapam tu! Šy dušcha domach ty,
Šdyž nawoženja dže?
Mašch wšchał tež w lampje woliš doměry,
A žadašch horžo mje?

Šy wopašala šwoju ledžbu,
A mašch dha štajnje šwěru ledžbu,
Šo hotomu šnješ nam'fa njewještu?
Sa klapam tu!

Sa klapam! Šjepufota wutroba,
Šdyž mój hlób šašlyšchisch?
A nješbudži čze moja dobrota,
Tak šo šo poštróžisch?
A wopomni' twoje powołanje! —
Šlej, wono šwita hižo ranje
A šhapon špěwa wšchał: Ach wozucz' mu!
Sa klapam tu!

Sa klapam tu! Ach njepraj: Wětr to je,
A liščo šachroščzi; —
Ně, džěczo, to twój Bóh a Šbóžnik je,
Ach, nješant' wušchi mi!
Dženš pschiindu š zunim šakapanjom,
Šsnadž jutsje š móžnym šahrimanjom:
Ach, wěr wšchał mi: Wo twoju wutrobu
Sa klapam tu!

Sa klapam tu! Nětk hšc'z šym hiščez' twój
A šteju pschi tebi; —
Šlej, dušcha, hdyž tu dom wjaz' nimašch šwój,
Šso klapacz' budžesch mi. —
Šchtóž čzinił je po mojim šlowje,
Toh' wjedu š šbóžnom' mčrej w rowje;
Sa njewotantnu nihdy druhemu:
Sa klapam tu!

Pšchel. Š. Bróška.

Pobožny lóžnik.

(Šotrəcəwanje.)

Štary lóžnik šapocz'a bórny takle: „Pšched wóšom lětami, knježe! šacžuwach šo š žyła wjele šlabšchi a štaršchi hač nětko. Mój šyn Michał — Bóh daj jemu wěczny wotpoczink! — bė dušchny hólz, bohobožny, rošomny a džělawy. We wšny bė šo š jenej hólczku pošnal a šlubował, šchtož mi wěščze njeprawje njebė, dotelž bė, bynje šamoženje njeměla, čžestne, pschistojne a štrowe džěczo, wustojne a podwolne ke kóždemu džělu, š kotrymž wšchitzny ludžo we wješzy derje mēnjachu. Teho dla šebi myšlach: njech šo čłowjekaj woženitaj; šam šy štary došč, šo pschichodnje kuf mjenje čzwilowacz'. Pšchepodach Michalej šwoju šhěžku, rybaške a lóžniške prawo a wuczinič šebi ša šo jenož jědž, mału štwiczku a šnadny pjenješ, ša čzož po móžnoščzi šobu džělacz' pschisplubich.

Wšhitko džěšche derje. Michałowe mandželstwo bė žohnowane a šbožowne. Młodaj mandželšaj mje čžescžowaschtaj a šubowaschtaj, tak šo mi krašny wjeczor žiwjenja napšchecžo hladašche. Šunu — šandženy šwěczl-Marje bėšche wot teho dwě lěče — džěšche Michał š něotrymi še wšny psches šamjersnjeny jěšor do drugeje wšny, hdyž šo žyrkej namaka, šo by tam Bože šlužby wopytał. — Ach, šnadž šče šam wo tamnym nješbožu šlyšcheli, — na dompučzu, niž daloko wot tam, hdyž waš natrječich, rošlama šo na dobo lód. Šenož dwaj móžeschtaj čžeknyčž. Michał šatapi šo še wšchěmi druhimi. Ani jeho čžělo njemóžachny namafacz'.

Pschi powjedanju tuteho bė šebi lóžnik małe módre rubišchko wuežahnył, šo by šebi šwoje šyly wutrel. Nětk powjedasche dale:

„Žona ležesche doma šhora. Štrach psche šmjercž jeje muža hiščez' š jeje šhorosčzi šlu šymizu pschida. Šdyž po tutej nješbožownej šwěczl-Mari — runje na jeje mjeniny, bu čžišche po-

hrjebana. — Woprawdže, knježe! njeľubowach ńwoju pschichodnu dźowku mjenje dźyli ńwojeho ńamńneho ńyna. Ale, dźiwnye! nje-móžach wjazy ńłakacź, ani psche ńwojeho ľubowaneho ńyna nje-móžach ńłakacź. Mńhľach ńebi jenoź na tsi kńude wopuńchczene ńyrotki, a kať bych je w ńwojej starobje seźiwicź mohl. Dwaj dnjej psched ńwęcźł-Marju bę ńyn dawki wotwjedł; jenoź něotre sčęńnaki hińchcze bęchu doma, a wot nich dyrbjesche ńo hińchcze ľeťar a pohrjeb ńapłacźicź. Surl ńłakajche ńyłu nóz, jako bę jemu macźer wumrjela. Njewjedźach ńebi w ńwojej nuńy pomhacź. ńospońa, jeho kńótra, wśa jeho ł ńebi; duchowny a knjeństwo cźinjachu wjele dobreho nad nami. Esam pať, — Bohu budź węcźnje dźať prajeny! — ńacźuwach ńo tať spodźiwnye ńylny a ńtrowy. Saźo hać hewať powita nań nalęczo, na jęsorje bę wjele ł pschewoźenju ńańłucźicź. Wśchu ńwoju ńrudobu ńabych psche wjeńelo, ńo móžach ńwojim mólcźkim ńyrotkam kńľeba dońcź ł nańpęczenju nadobycź. Ale hdyź pschi cźichim wjecźoru won do jęsora hladach, pomńhľich ńebi pńchezo žiwje na ńwojeho Mńchala, kń we hľubinje jęsora ľeźesche, a pschejara cźeźko padźe mi na wutrobu, ńo boha-bojajny Mńchať ani kńchescźanńskeho pohrjeba, ani pońwjecźeneje ńemje dostať njebę. Tuta ńtyńtńońcź cźwĩlowańsche mje wońebje jara, jako něhdy pońdźe w nozy ńam na jęsorje jędźech. ńunje bęch je ńwojim cźońmĩkom na męcze, pschi ńamej kromje kupy, hdyźeź mój ńyn ł rońłamanymĩ sčtrotami na węcźne ńo podnuri. Wotńje psche njeho ńłakach. Męcźaz bę runje na njeńju ńo pońasať. ńylny jęsor wońjewi ńo mi jako pohrjebńińchczo wśchĩťkĩch tamńych nje-ńboźownych, kń tudy we hľubinje ľeźa wot ńto a tńbaz ľeť. Tu pomńhľich ńebi, ńo dźe je Boźa ńemja wśchudźe ńwjata; widźach ńyrtwicźku na kupje, a mi bu, jako bych kńapalku na nańchĩm po-ńhrjebńińchcźu psched ńobu męcź, hdyźeź ńo na nańchĩch wotemrjetnych ńpomina a hdyźeź ńo jich ńawońtajene koseźe kńowaju. Na dobo ńo mi ńda, jako by ńyrtwicźka ł nutśka wobńwęcłena byla. — Wśchĩń-dźech na kupu, njewjedźo kať. Tńchepotajo ńastupich do ńyrtwicźki, ale ńpóńnach bórńy, ńo bę na ńwęcłoscźi jenoź męcźacźł wina. Na ńwojej koleni padźech, modłach ńo ńa Mńchala a prońchach jeho, ńo by ńo teź ńa mńje a ńa ńwoje dźęczi ł Bohu modłĩ. ńiźom na druhim dnju pschĩhotowach macźeri Boźej tamón wońtať, hdyźeź mje ł malej holecźku ńo modłicź widźesčcze. Wot teho czańa mi bu, jako bych męcťo Mńchaloweho pońledńjeho wotpocźĩnta namaťať; ženje něťk tu njeńdźech, bjes teho ńo njebych do ńyrtwicźki ńastupĩł, ńa Mńchala ńo pomodłĩł a jeho prońył, ńo by teź ńa mńje a ńa ńwoje dźęczi ńo modłĩł.“

„Wóh budź kńwaleny!“ prajach hľuboko hnuty. „Wĩ hińchcze junu, dobry dźeđo! Wóh ńo ńa Mńchalowe dźęczi ńtara; w tamńym rjeńńchĩm kraju ńwojeho ńyna něhdy węcze ńańy natrjehĩńch!“

Starz ńo napi. „Wóh hiźom je ńo ńtarať, a ńwojeho Mńchala něhdy węcze ńańo widźu. Ale“ — powjeda dale — „bórńy dyrbjach ńo teź teho trońchta, Mńchala na tutej kupje wopńtować, wotrjcz. ńłowe njeńboźe mje domapńta. Cźońm, kotryź móžach ńwój mjenowacź, bę ńtary a kĩpry. ńiźom psched ńwojej ńmĩjercźu bę ńebi Mńchať nowy cźońm ńamłowĩł, ł najrjeńńchĩch a ł najwjet-ńchĩch; jeho ńadocź a mńhľe pschezo ńa dobrym a kńmanym dźęchu. Bę ńo ńa nalęczo jako dźeľacźer pschĩńtajĩł, ńo by ńebi, mjes tym hać ńa rybaństwo a ľobźńiństwo wobńtarach, něńchto pńenjes ł ńa-ńłacźenju noweho cźońma ńańłucźĩł; teź bę cźęńla mńodemu a pil-nemu Mńchalej jara pschĩhóđne czańy ł ńłacźenju pońtajĩł. ńeneho wjecźora, jako ńam pońdźe domoj jędźech, nadpadźe mje ńylny wĩchor. Włińto pschi brjosty ńtoreźi cźońm jara móźnje na wulki pńeńť, kń pod wodu teźesche. Dno dosta na dobo wulku dźeru. S nuńy pschĩńdźech na křutu ńemju. ńako rano ńchłodu wobhľadach, widźach, ńo je ńyly cźońm rońbĩty. Dno bę na křuchi; teź nabocźne deńki njebę, ńu wjazy ńyľe. Cźońm wońta na węcźne ńhubyńy.

ńjemęjach pńenjes, a ńo dyrbjať cźęńla teź mi ńtaremũ muźej cźońm bjes pńenjes na poźcźenje wudźeľacź, na to njebę ani mńhľicź. — ńnjeźe! psche ńwojeho ńyna njeńńym wjazy ńyľow ńłakať, hać psche ńwój cźońm. Wóh mi wodať — ale ńa ńłakach tola jenoź ńwojich wńucźkow dla; kať dyrbjach je něťkle seźiwicź, hdyź bjes cźońma ani pschewoźecź ani ryby kójicź njemóžach?

ńene ńymue ranje ńebi pschedewśach, ńwój prjedy tať ľubo-wany cźońm ńrosńbijecź. Tuta holecźka ńeđeśesche pschi mńi a ńłaka-ńche je mńu; mi bęśche, jako by mi wutroba ńo rońpũńycź dyrbjala. — ńlejcze, tu pschĩńdźe rjany, derje ńwobľekany kńjes ł brjohej, kaź wy dźenńa rano. Łobźńiko, prajesche, ńy ty bjes rońoma? Ty ryńbijesč ńwój cźońm a ńa chzych, ńo dyrbĩch mje na kupu psche-wjeńcź. — ńnjeźe! ńawoľach, ńa ńym dowońył! — ń ńańsčhańe mje, ńo dyrbjach ńłakacź kaź dźęczo.

ńyly wońjewi ńobuźeľnońcź je mńu a duź powjedach jemu ńyľu ńwoju ńrudnu naleźnońcź. — Wóń da mi ruťu, a w njej wulki toľeť, a bjes wścheho dalńcheho powjedanja mje wopuńchczi ńnjeźe! to bę wjele, njestóńcźnje wjele ńa mńje w tamńym wońo-mĩkńenju.“

(Wśchĩchodńje ńłóńcźenje.)

Wśhelake ł blĩska a ł daloka.

— ńjedźelu 2. adventa, 6. deźembra, ńmęcje ńo ńchťwórtę ńerb-ńte kęńńchenje w kńchĩźnej ńyrtwi w Draźđžanach. Eserbja, kotńiź maja pschĩwũńnych w Draźđžanach a Draźđžanńkej blĩńtoscźi, chzyli jich na to kęńńchenje kęđźblĩwch ńcźĩnicź, ńo mohlĩ pschĩńcź a ńo wońńchewicź na Boźim ńłowje w ľubej macźerńej ręczi. S dobow mńeźecze jim ńjewicź, ńo ńo pschi ńerbńĩm kęńńchenju w Draźđža-nach teź nańch ńerbńĩ biblińki pucźńik na ľeto 1904 rońdawa, ńo mohlĩ ńebi jón ńa 15 nr. kupicź. W nim ńmęcja, hać runje ńu w ńuńbje, pruhu ł Boźeho ńłowa w ľubej macźerńej ręczi ńa kóźdy dźeń ľeťa, kaź pońtrowjenje ł domĩńny.

— ńody ńo blĩza a hodońne dary ńo pschĩhotuja. ńańche hodońne blĩda pať dyrbja teź duchowne dary pschĩcź. ń wońebje, wy ńtarschi, kotńiź macze dźęczo, kotreź na pacźerje kńodźi a jutry wańch dom wopuńchczi, wobradźcze jemu teź dar ńa duńchu, na kotrymź mohló ńo wońńchewicź a pońylnicź, hdyź je wonka w ńwęcze. ńańke dary macze w rjanych kńĩhach nańcheho ľutherńskeho kńĩhow-neho towarństwa a wońebje w rjanych kńęrluńsčach „Zionńkĩch hľońow“, kotrychź nowy wudawť je nĩmale docźĩńchcźany a kotryź mńeźecze wot ńrjedź deźembra we wudawańni Serbskĩch Nowĩn dostać. Esobuństawy nańcheho towarństwa jón, ńo węc, darmo do-ńtanu a nańchej pńeľelnĩkaj hińchcze do hód něťotre wońgady psche-kńodźitaj, druge wońgady hnyđom po hodych.

— ńokelź je ńo ńchulńke męcťo w Stróźi pola ńucźĩny wu-próńdńĩlo, je ńo tam wot ńchulńkeje wśchńończe pońtajĩł kńjes wucźer ńńchĩźan, kń bęśche hać doťal w Bosčezach. ńón ńamy pať bęśche prjedy do ńńowjow pońtajeny. Duź dyrbi něťko ńańo ńńowjanska ńchula bjes wucźerja wońtać.

— Se ńyrotownje w Urńje je ńo redakźiji pschĩpĩń dostať, kotryź psche wo armenĩńkej ńyrotzy, ńa kotrejeź wocźehńjenje nańchi Eserbja dobrowóľne dary darjachu. ńowjescź, kotraź budźe dobro-czeľam hnujaza, ma ńo tať: ńjeno teho dźeńcza: ńana E. Mel-tonian. Dźęczo kńodźi do wśchĩńcheho wotdźeľenja ńręńjeje ńchule a derje pońracźuje. Wone ńo węcze ł ľeťu do pręńjeje rjadownje pscheńadźi. W domĩjazych dźeľach je pilne, w ńwojim wańchńju cźiche a pschecźelne. S jejnym ńadźerźenjom ńmy powśchĩťkownje ńpokojom. ńodpĩńmo wucźerja: ńranź Eťart.